

KOSCEL'ANKA

obecné noviny

Noviny občanov obce Kostol'any nad Hornádom

roč. XI, číslo 3.

október 2014

JESEŇ

Zas je tu Jeseň,
plytvá farbami.
Hrá nám svoju pieseň
suchými listami.

Zas je tu Jeseň,
obloha má farbu tmavú.
Ak nemáš dáždnik,
dážď ti skropí hlavu.

Zas je tu Jeseň,
noc vyhráva nad dňom.
Skôr než padne sneh,
vzylecie sa každý strom.

Zas je tu Jeseň,
zemi mrzne každý ár.
Obliekame svetre
a tešíme sa na Jar.

Milí čitatelia,

tento rok, zdá sa mi, akosi rýchlejšie ubieha. Možno je to len moje zdanie, alebo to tak vnímame viacerí. Alebo jednoducho je taká doba, uponáhľaná, náročná, čo možno vyjadriť aj slovami Johna Steinbecka – „*Otroci dneška nie sú poháňaní bičom, ale temnými v kalendári.*“ Čosi pravdy na tom bude a kalendár sa nám už dostal o niekoľko listov ďalej a máme tu jeseň. Tá už sfarbila prírodu červenkastými a žltými odtieňmi a siahli sme už aj po teplejšom oblečení. Október však považujem za najkrajší jesenný mesiac, vhodný na prechádzku prírodou, mesiac plný inšpirácie pre umelcov i fotografov. Doznievajú posledné hrejivé lúče slnka a naproti tomu už častejšie klope na bránu prichádzajúca zima. Október je aj mesiacom úcty k starším, nielen po tento mesiac budeme ohľadupľnejší k svojim rodičom, starým rodičom, či osamelým susedom...

Október priniesol aj ďalšie vydanie našich novín s čerstvými informáciami zo života v obci. A udialo sa toho dosť. Obci sa podarilo spustiť do prevádzky dlhoočakávanú kanalizáciu a občania sa už môžu pripájať. Aj vďaka tomu budú naše Kostol'any čistejšie, krajšie a voňavejšie. K tomu je však potrebný zodpovedný prístup nás všetkých. O ďalších udalostiach predchádzajúcich, ale aj tých nadchádzajúcich, už viac na stranách tohto čísla Koscel'anky.

Sú pred nami Dušičky. Budeme prichádzať na hroby svojich milých zosnulých. Nedá mi necitovať slová univerzitného profesora Jozefa Búdu, ktorý vo svojej knihe *Pamiatke predkov* píše: „*Smrť všetko vyrovná... Ak som teda človek, budem mať v úctivosti hrob každého zosnulého. Pamätám sa, ako nás za detstva vychovávali i doma i v škole. Vakej úcte smemali hroby. Neopovážili sme sa stúpiť na hrob, i keď už nebolo na ňom ani kríža, ani pomníka. I keď to bol hrob už dávno-dávno zarastený. Bol to hrob, v ktorom ležalo telo človeka, čo už dotrpel, bolo mu treba dať úctu. No a vziať niečo z cintorína, i keby to bol len kvietok, alebo na dušičkový večer nedohorená sviečka, pokladali sme za takú svätokrádež, ako vziať niečo z kostola.*“

Pokročilá jeseň prinesie aj komunálne voľby. V tomto roku po dvoch prezidentských a eurovoľbách už tretie. Tieto voľby každopádne prinesú zmenu v obecnom zastupiteľstve, na poste starostu, ale aj v obsadení komisií, školských rád, redakcie novín,... a v konečnom dôsledku v ďalšom smerovaní našej obce. Toľko faktov k tejto jesennej téme. Píšem to len preto, lebo decembrové číslo Koscel'anky vyjde už „po“ (voľbách a zložení sľubu nového vedenia obce). Preto prakticky je toto jesenné číslo už posledné počas tejto volebnej gamitúry. Verme, že nie úplne posledné a Koscel'anka bude vychádzať naďalej.

Snád' dovidenia!

Mgr. Anton Medvec – šéfredaktor

KOMUNÁLNE

VOLBY

15. NOVEMBRA 2014

Kandidáti na starostu obce:

1. **Vladimír Bezák, Ing.**, 65 r., dôchodca, Kostolany nad Hornádom, Košická 40 – SDKÚ-DS
2. **Peter Brutovský**, 54 r., vedúci prevádzky, Kostolany nad Hornádom, Strmá 1 – nezávislý kandidát
3. **Štefan Halász**, 47 r., technik, Kostolany nad Hornádom, Matyldy Pálffyovej 3 – nezávislý kandidát
4. **Anna Koščová**, 56 r., referent, Kostolany nad Hornádom, Dlhá 15 – nezávislá kandidátka
5. **Anton Medvec, Mgr.**, 27 r., historik, Kostolany nad Hornádom, Košická 40 – KDH-NOVA-SIEŤ
6. **Imrich Redaj, Ing.**, 53 r., technik, Kostolany nad Hornádom, Košická 28 – nezávislý kandidát
7. **Miloslav Záhumenský**, 52 r., vedúci prevádzky, Kostolany nad Hornádom, Košická 8 – nezávislý kandidát

Kandidáti na poslancov obecného zastupiteľstva:

1. **Jozef Albert**, 31 r., predajca, Kostolany nad Hornádom, Hrubečská 68 – SDKÚ-DS
2. **Helena Ambrišková**, 60 r., dôchodkyňa, Kostolany nad Hornádom, Svomosti 3 – SDKÚ-DS
3. **Viera Bertová, Ing.**, 49 r., manažérka, Kostolany nad Hornádom, Košická 20 – KDH
4. **Ján Holko**, 45 r., konateľ, Kostolany nad Hornádom, Matyldy Pálffyovej 8 – SIEŤ
5. **Peter Jeník**, 40 r., obchodný zástupca, Kostolany nad Hornádom, Hrubečská 41 – SDS
6. **Jozef Knap, Mgr.**, 30 r., obchodný zástupca, Kostolany nad Hornádom, Lesná 1 – SDKÚ-DS
7. **Eva Knapová**, 47 r., SZČO, Kostolany nad Hornádom, Hrubečská 22 – SDS
8. **Peter Kobulnický, Ing.**, 31 r., projektový manažér, Kostolany nad Hornádom, Železničná 13 – SIEŤ
9. **Pavol Kopčo, Mgr.**, 30 r., religionista, Kostolany nad Hornádom, Sosnová 1 – KDH
10. **Miroslav Kotorá, Ing.**, 46 r., projektant, Kostolany nad Hornádom, Svomosti 18 – nezávislý kandidát
11. **Peter Kotos, Ing.**, 25 r., IT technik, Kostolany nad Hornádom, Na Hrabinu 1 – SIEŤ
12. **Rastislav Moric**, 36 r., majster pekárenskej výroby, Kostolany nad Hornádom, Staničná 14 – 7 Statočných
13. **Pavol Oravec**, 61 r., stolár, Kostolany nad Hornádom, Košická 36 – NOVA
14. **Róbert Oravec, Ing.**, 51 r., štátny zamestnanec, Kostolany nad Hornádom, Malek 14 – SIEŤ
15. **Peter Poľáško**, 63 r., elektrotechnik, Kostolany nad Hornádom, Na Hrabinu 6 – nezávislý kandidát
16. **Danica Poľášková**, 39 r., nezamestnaná, Kostolany nad Hornádom, Matyldy Pálffyovej 5 – nezávislý kandidát
17. **Peter Seman**, 20 r., študent, Kostolany nad Hornádom, Na Hrabinu 7 – Strana TIP
18. **Marek Stach, Ing.**, 44 r., záhradný architekt, Kostolany nad Hornádom, Dlhá 10 – KDH

Spoločenská kronika

Narodení

Simona Vavráková 26. 07. 2014

Diana Rusnáková 28. 07. 2014

Alex Boháč 22. 08. 2014

Damián Horvát 26. 08. 2014

Lucián Artim 10. 09. 2014

Vítajte medzi nami!

Zomrelí

Ondrej Hrabinský 14. 08. 2014

*Odpočívajte v pokoji!***Obecná kanalizácia už v prevádzke!**

Dlhoočakávaná kanalizácia v našej obci je dobudovaná a v skúšobnej prevádzke. V súčasnosti je možnosť pristupovať k podpisovaniu zmlúv o pripojení a následne sa aj fyzicky pripájať na kanalizačnú sieť. Je však dôležité zachovať určité postupy a vyhnúť sa veciam, ktoré pravidlá nedovoľujú, a to vypúšťanie dažďovej vody do kanalizácie, vedeniu kanalizácie cez žumpu, prečerpávaníu žump a pod. Všetko je podrobne rozpísané v zmluvách o pripojení. Tie si môžete vyzdvihnúť na obecnom úrade v čase úradných hodín.

Ocú

23. septembra 2014 uplynulo 70 rokov od tragického úmrtia prvej slovenskej olympijskej medailistky – našej rodáčky Matyldy Pálffyovej. Osudným sa jej stala jazda na koni. Matylda mala vtedy len 32 rokov.

**„Len okamih rozhoduje o osude a živote človeka.“
(J. W. Goethe)**

O športovej kariére našej rodáčky sa máte možnosť dozvedieť viac v knihe *Kostolány – lastovičie hniezdo v božej dlani* na stranách 294 – 296. Pripomeňme si však posledné udalosti jej života.

Matylda Pálffyová bola krátko zasnúbená s umelcom Jánom Cikkerom. Svadba sa však kvôli neznámym príčinám neuskutočnila. Skladateľ

Dr. Marián Kafka z Olympijského klubu Košice a PaedDr. Tatiana Švecová, riaditeľka Športového gymnázia Košice pred pamätnou tabuľou v Kostolánach

zrejme k Matylde cítil veľkú náklonnosť. Hlboký cit i porozumenie k jeho milovanej ho inšpirovali k napísaniu Scherza pre sláčikové nástroje, ktoré však ostalo len v rukopise. Matylda po rozchode s Cikkerom dňa 28. novembra 1942 uzavrela manželstvo s dôstojníkom JUDr. Ondrejom Marekom, rodákom z Trnavy, vojenským prokurátorom, po tom, čo sa navrátil z vojnového frontu. Svoje manželstvo si však užili krátko, lebo už v roku 1943 znova odišiel na front. V tom

čase sa Matylda venovala svojim záľubám, najmä jazdecku na koňoch u veľkostatkára Wielopolského v Malých Brestovanoch. Jedna z jeho dcér sa s Matyldou spriatelila a stala sa aj svedkyňou jej tragického konu. V osudný deň sa Matylda vybrala

spolu s Betou Wielopolskou zajazdiť do brestovanských chotárov, keď na Matyldinu kobyľu zrazu zaútočil odzadu bujný žrebec. Matylda bola zrazená k zemi tak nešťastne, že ostala visieť v strmeňoch a splašená kobyľu ju vláčila po celom okolí. Keď ju ľudia vyslobodili, bola už mŕtva. Podľa úmrtnej matriky famost Zavar zomrela na následky zlomeniny spodnej lebečnej kosti. Správu o jej úmrtí a pohrebe pod názvom „Olympijský víťaz Matka Mareková rod. Pálffy – mŕtva“ oznámil Klub slovesných lyžiarov a turistov v Slovenskej Pravde dňa 28. 9. 1944. Pohreb sa konal 26. septembra 1944 na novom cintoríne v Tmave. Pochovával ju kaplán Gregor Priščciak. Podľa správy cintorína v Tmave sa však jej hrob, resp. pomník nenašiel. Žiaľ, smutné je, že miesto jej posledného odpočinku do dnešných dní nepoznáme. Matylda zomrela necelé dva roky po svojej svadbe bezdetná. Jej manžel JUDr. Ondrej Marek po smrti manželky odišiel opäť na front a niet o ňom ďalších správ. Takto smutne a tragicky sa skončila životná púť našej prvej slovenskej olympijskej medailistky.

Pri príležitosti 70. výročia jej smrti navštívili obec predstavitelia Olympijského klubu Košice a spolu so starostom obce položili k pamätnej tabuli na obecnom úrade veniec.

Mgr. Anton Medvec

ŠKÔLKA

Po letných prázdninách sa vám opäť hlásime s najnovšími správami z našej škôlky. Počas prázdnin sa v našej škôlke nezaháľalo. Naša obec nám zabezpečila vymaľovanie všetkých priestorov triedy Lienok. Vymaľované bolo aj veľké schodište a všetky priestory kuchyne. Aj touto cestou by sme chceli nášmu zriaďovateľovi veľmi pekne poďakovať. Ale novinky ešte nekončia. Do triedy Lienok bol zakúpený nový koberec, ktorému sa naši najmenší škôlkari veľmi potešili. Za pomoci sponzora sme vymenili aj staré kryty na radiátoroch za úplne nové. Zapojením našej materskej školy do projektu „Digiškola“ sme získali nové vybavenie výpočtovou technikou, vrátane interaktívnej tabule, ktorá bola nainštalovaná v triede Lienok a od septembra patrí k našim najnovším didaktickým pomôckam. A musíme povedať, že práca na nej je super.

Hoci je len október, stihli sme toho dosť. Naši najmenší škôlkari prekonal prvú odlúčenú od rodičov a už sú z nich smelí škôlkari, šatne máme vyzdobené našimi prácami, naučili sme sa nové básne a piesne, pribudli nám nové poznatky z oblasti zdravej výživy, dopravnej výchovy, ale aj poznatky o jeseni. Prednávkou sme pripravili pre svojich najbližších ochutnávku nami pripravených zdravých ovocno-zeleninových maškrít. No a tento týždeň ožil náš dvor lietajúcimi šarkanmi. Ej, bolo že to radosť na školskom dvore. Ako čítate, v škôlke sa nenudíme, hráme sa, ale aj učíme.

Ďalšie správy z našej školičky sa dozviete neskôr.

Deti MŠ

Vážení čitatelia,

pokračujeme v publikovaní literárnej tvorby našej rodáčky – spisovateľky Márie Kočanovej, rod. Mártončíkovej. Opäť čerpáme z jej diela s názvom *Ukradnuté šťastie* (1943). Ide o zbierku noviel, ktoré autorka napísala pod vplyvom skutočných životných udalostí. Tie buď zažila na vlastnej koži, alebo bola ich svedkom. Zbierka obsahuje aj príbehy, ktoré sa odohrali v jej rodisku v Kostolnoch, resp. sú s Kostolňanmi späté. Postupne ich budeme prinášať v tejto rubrike. Sú vzácne, pretože pre širokú verejnosť sú už dnes nedostupné. Kočanovej kníh je už len zopár, a aj to len v súkromných knižniciach.

V tomto čísle je to poviedka *Ukradnuté šťastie*, ktorá dala názov aj celej knižnej zbierke. Ide o skutočný príbeh, ktorého začiatok sa mohol odohrať v Kostolnoch niekedy okolo roku 1895. Autorka už popisuje rozhovor s hrdinkou príbehu po 46-tich rokoch, teda okolo roku 1940. Tak, ako väčšina príbehov zo zbierky *Ukradnuté šťastie*, je tragický, smutný, čo je pre Kočanovej tvorbu typické. Nuž, posúď sám, milý čitateľ.

Mária Kočanová: Ukradnuté šťastie (z knihy *Ukradnuté šťastie*, 1943)

Šla som na Dušičky na otcov hrob. Malá je to dedinka, učupená pod kopcom, na ktorom stojí kostol – lastovičie hniezdo v božej dlani.

Vyjdúc z auta, nepozdravila ma stará láskavosť rodnej dediny. Nové budovy, staviská, cudzie tváre... Len kde-tu sa mi zjaví známy rys: Ach, táto mladá žena zaiste bude dcérou susedy Nigutovej, a tento driečny muž vyšiel z rodiny Šašakov.

Kráčam hore kopcom na cintorín, ktorý ako veniec obkľučuje kostol. Tu priamo v božom lone odpočíva stará dedina. Táto ma uvíta ako priateľka. Na krížoch samé známe dávno mi tak milé mená. Tu hľa, jedna z mojich vrstovníc, tu starý richtár, tam mlynár, tu sused, tam susedka, obďaleč stará slúžka... Všetky tieto rovy pohladím srdečným pozdravom a takto dôjdem ku mne najmilejšiemu rovu, kde je pochované moje srdce. Áno, tu odpočíva moje detstvo, moja mladosť, moja najdrahšia bytosť: Otec.

Hrob a uvíta obriadený. Záhradka kvetmi posiatá, kameň barvinkom ovenčený. Staré žiačky nebohého kantora rozsievajú tu každoročne svoju vďaku. Vnorím sa do modlitby. Čas letí a cintorín ožije. Živá dedina ovenčí mŕtvu. Prichádzajú starí známi... Málo ich je, ale každý má pre mňa láskavého slova. Opradú nás spomienky. Majú strieborný lesk a v duši sa nám od nich rozsvieti.

Príde mi na um starý cintorín za kostolom. Vábi ma tam tajomný čar neznámeho hrobu, na ktorom každoročne vidím uložený veniec a v ňom horiace sviečičky. Kto ozdobuje tento neznámy hrob, ktorý zub času už dávno zrovnal so zemou? A hľa starý obraz sa opakuje. Nikde ani stopy nevidieť po krížoch, len kde-tu vyčnieva trochu zachovalejší rov a na neznámom hrobe aj dnes je uložený veniec a plápolajú sviece. Ďaleké kopce zažiarili fialovým svetlom a ja sa pobieram domov. Zrazu zbadám, že v páse zlomená starénka odlúči sa od nového cintorína a opieraúc sa o palicu, pokrívá za kostol, kde stojí zabudnutý starý cintorín. Pri rohu kostola pričupí sa tíško ako tieň, preskúma okolie, či ju niekto nevidí, potom staré nohy netrpezlivosťou spechom sa ťahajú ku neznámemu hrobu, kde sa zrúti v nevýslovnom žiali a potopená v slzách, šepoce horúce slová. Svoju zvedavosť prekrstím na zaujímanie a tíško sa vkradnem za jej chrbát pod košatú lipu. Tieň, čo chodil okolo mňa, prezradil ma. Pozrela na mňa očami, v ktorých sedela celá jej utrápená duša, odohnaná od pokoja.

– Kto odpočíva v tomto hrobe? – pýtam sa súcítne a vlievam do hlasu všetku svoju nežnosť. – Vari vaši rodičia?

– Nie...nie... tú ležia v novom... – povedala, a zápar mu-

ky sfarbil jej líce. – Tuná leží.. moja priateľka, Anička Kerulová.

– Hm priateľka! – myslím si. Za priateľkou z takejto diaľavy rany nezajačajú... cítila som ako ma ovanie čar tajomstva starého hrobu. Znovu s ozvem a môj hlas starenu láskou objíma:

– Zaiste ste ju veľmi milovali, keď sa vám rany až doposiaľ nezacelili.

– Ani nezacelia nikdy, nikdy nezacelia – zabadákala a zdalo sa mi, že od jej veľkého žiaľu aj srdce zeme puká.

Hľadala som slová, ktorými by som ju potešila: – Podťe tetka, zem je vlhká mohli by ste prechladnúť. Tu pod lipou je starý peň, tu si odpočinite a uľavte svojmu žiaľu.

Dala sa viesť ako dieťa. Vari dávno postrádala pozornosť a láskavého slova. Nahľadila som na ňu všetku svoju nežnosť.

– Tak, tetka, a zabaľte sa do šatky, vietor začína ohýbať stromami. No, a teraz mi rozprávajte o vašej priateľke. Zaiste bolo to dobré dievča keď ste ju tak vrelo milovali.

Pod vplyvom mojej pozornosti vylievala srdce ako vodu.

– Oj bolo to veľmi súce dievča. Také, čo sa malo i k Bohu i k svetu. Bol to najkrajší kvet našej dediny a zomrelo, chůďa, zlomil sa puk v najkrajšom veku. Kým žila, boli sme zavše spolu, veď sme sa jeden deň narodili, jeden deň vstúpili do školy, jeden deň kľakli k svätému prijímaniu. Boli sme ako dve nerozlučné sestry. Spolu sme rástli, spolu dievčili...

– A spolu vám zakvitla v srdci láska – pokračovala som tíško, keď sa starena razom zasekla. Môj hlas sa zmiešal so šumom košatej lipy a starena nevedela, či ho vypovedala sama a či to len jej myšlienky preleteli. Tvár ponorila do dlaní a sedela tichá, ako by stratená. Telo sa jej chvelo spomienkami a priduseným strachom.

– Rozprávajte, tetka uľaví sa vám.

– Áno, áno budem vám rozprávať, aby sa pohlo... tu... v hrudi... čo ma tak dusí...čo ma tak gniavi...

Videla som, že prezradí všetky taje vnútra, že sa chce ukrižovať v sebažalobu.

– Keď sme dorástli, točil sa okolo Aničky celý mladý svet... Ale ona... chůďa, zavesila zrak na šuhaja, ktorý patril inej...pravda... Anička bola driečnejšia, krajšia a Janko pridala sa k nej... svojmu dievčaťu stal sa neverným... Áno...dievča chodilo po dome ako stratené. Svoj žiaľ neskrývalo a ľudia sa jej vysmiali. A tu raz, keď práve vyťahovali repu na poli, priplichtila sa k dievčaťu stará babi zňa.

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

(dokončenie z predchádzajúcej strany)

Prišla úlisná ako had a zašepkala do ucha... Neplač, dievka moja, neroň slzy. Mám doma odvaru z myšacích chvostíkov a kaliny. Príď večer, dám ti ho. Zamiešaj ho Aničke do jedla a uvidíš, že sa jej odnechce Janka navždy... Keď zavítal súmrak, dievča šlo... Bola to hlúpa a nerozvážna stvora a hnal ju bôľ za šuhajom... Oj, bodaj by si bola polámala nohy na ceste ku babizni, bodaj by si bola zlomila krk! Ale nič takého sa nestalo. Babizňa dala odvaru a dievča jej zaň štedro zaplatilo. Na druhý deň bolo Všechnvätých... Anička šla veselo a bezstarostne k priateľke, aby spolu šli na cintorín. Dievča ju ponúklo kávu...

– Čo je to za káva? – Akú má čudnú chuť! A aká je sladká! – povedala Anička, ale že sa hanbila nechať a uraziť priateľku, vypila kávu za celý hrnček

Od tejto kávy potom zbledli ruže na Aničkiných lícach naveky. Za niekoľko dní sa tackala po dome, potom uľahla do postele a nikdy viac z nej nevstala...

Cez tvár stareny previal celý ošial trýzne. Jej myšlienkový rozlet sa zháčil, šepotala nezrozumiteľné slová. Čakala som trpezlivo, kým to živé spomínanie prebolí. Potom som sa tíško pýtala:

– A čo dievča, to nešťastné dievča?

Hlas stareny sa púšťal nasmelo, ale srdce samo mu dávalo zmysel. Táto smutková daň a spoveď sebatrýzne predsa len roztápala ťažobu na duši...

– Dievča prežívalo všetky hrôzy pekla. Preklínala hodinu ktorá ju zaviedla k nesvedomitej starene. Modlila sa postila, prosila Boha, aby sa Anička uzdravila, ale márne. Neminuli ani tri týždne a najkrajšiu devu v dedine pochovali... Dievča ako zmyslu zbavené utieklo k tete do susednej dediny. Nezniesla pohľad svojej obete, nezniesla jej volanie, ktoré jej ustavične hučalo v ušiach. Ba či by to kresťanská duša mohla zniesť? – usmrtila svoju priateľku zabila nevinné stvorenie, zlomila ju v najkrajšom veku, keď jej kvitol svet!

Asi takto bedákala starena, nariekajúc bezslzími očami.

– A čo Janko?

– Ach, Bože! Rodičia priviedli dievku domov a prinútili ju vydať sa za Janka.

– Prinútili? Veď ho milovala.

– Veď milovala, celou svojou bytosťou len po ňom túžila, ale nsmela užiť svojho šťastia, ktoré ukradla od svojej priateľky, ktoré si vynútila hriechom, vraždou... Ó nik nemal ani len tušenia, aké peklo horelo v mladuche, keď kládla prsty na svätý kríž... Nik nevedel, aká víchrica muky lomcovala jej vnútrom, keď jej ženích vystrel za ňou svoje ramená... utiekla od neho, utiekla od šťastia, ktoré nepatrilo jej...

Tieto slová osvietili mi dávno zabudnutú historiku, ktorá tak dlho pohybovala ľudskými jazykmi... Pozrela som jej do tváre. Bola ako rúbanisko životných úderov... medzi boľavými sekanicami našla som jej známe črty... Áno, ona to, neďaleká suseda, o ktorej som toľko počula rozprávať. Veselá až samopašná deva, vydajúc sa za svojho milého, razom umĺkol jej smiech. Utekla od manžela a daromne ju nahovárali rodičia, priatelia nezniesla jeho objatie. Pojal ju akýsi tajný strach, do očí jej vysadla hrôza... ach, teraz sa mi táto tajnosť razom rozlúštila... Nemohla sa napiť z manželského šťastia, veď bolo zaťažené oblakmi hriechu a cez tie nemohlo presvietiť slnce rodinného blaha... Utiahla sa nemá pokorená v asketickej pokute za nerozvážny hriech hlúpej mladosti. Jej pery nenavštívil viac motýľ radosti, veselost' viac z jej hrdla

nevyšla. Motala sa po dome zamorená v práci ako tieň, aby nikomu nestála v ceste... ukrížovala sa sama v sebatrýzni. Muž nevydržal dlho tento neblahý život. Utekol z dobre situovaného hospodárstva za more. Bola to bolestná cesta, veď srdce si nechal v rodnej hrude a pri žene, ktorú aj takú neradostnú miloval. Za niekoľko rokov sa vrátil. Prihnilo ho cnenie za domovom, ale daromne čakal a túžil... Ani po rokoch ho nepozdravilo šťastie. Ženy nevyšla mu v ústrety s rozprestretými ramenami. V očiach jej kmital lesk oného, tajomného strachu... Znovu sa vrátil do cudzieho sveta, kde po rokoch zahynul..

Pozrela som na starenu schýlenú v žiali... Srdcom mi prevlnila sústrast'...

– Chuderka žieňa, - hovorím tíško. Aký ťažký kríž niesla pre svoj nerozvážny čin...

– Vy... vy, ľutujete tú hriechu? – pýtala sa udivene...

– A kohože mám ľutovať? – vari to dievča, ktoré zomrelo? – Či nie je lepší osud ležať pod kvetnatým cintorinom v božom lone, ako vláčiť sa svetom pod ťarchou hriechu?

– Áno, áno... – vravela tíško, ako pre seba – Anička bude mať večný pokoj, ale tá druhá je stratená. Nenájde ho ani na tomto, ani na onom svete... Ľudia po púti v slzavom údolí, vďačne idú odpočívať do zeme... ale tá... tá... nešťastná, trasie sa, keď si len pomyslí, ako sa stretnúť s tou, ktorej ukradla život, ukradla šťastie...

– A či mala deti tá nešťastnica? Nepotešia ju aspoň tí...

– Boh požehnal jej lono, ale strach, že nie je hodná tak veľkého šťastia, aby primojkala dieťa na prsiach, ktoré nepatrilo jej, ktoré patrilo tej... ktorú zavraždila... oj, onen tajný strach zabil dieťa pod jej srdcom a narodilo sa mŕtve..

Zaplakala tak usedavo, že aj mne vyhĺkli slzy z očí.

– Neplačte, tetka, Boh nepozera činy, ale pohnútky činov. Odpustil už dávno.

– Ale ona, ona neodpustila, ani nemôže odpustiť... veď stratila život, ženícha, deti, šťastie... všetko, všetko...

– Neplačte, tetka taká dobrá duša aká bola Anička Kerulová...

Pozdvihla hlavu, ako by ju bol niekto šidlom pichol.

– Pre Boha, vy, vy ste poznali Aničku? – Bože, komu som to rozprávala...

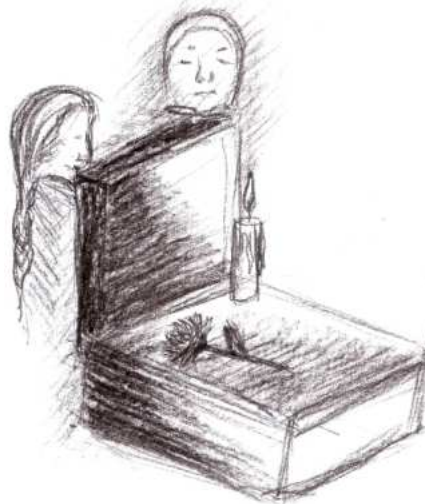
Skrúšená v žiali nezbadala že to meno sama mi bola prezradila. Vektor hral sa tieňmi košatej lipy vo fialovom súmraku. Starena pozrela mi do na chvíľu osvetlenej tvári:

– Pre Boha, veď vy ste, vy ste...

– Áno, som dcéra vášho nebohého kantora, - povedala som tak milo, ako som to len vedela dokázať.

Starenou zalomcoval nový strach. Objala som ju a konejšila. No, cítila som, že moje slová pri tejto tragédii sú bezvýznamné. V diaľke sa mi zablyskla lož. Ach, to bude jediným liekom na ubolené srdce. A vymyslená lož zdala sa mi byť svätá.

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

(dokončenie z predchádzajúcej strany)

– Tetka dobre, že ste sa mi zverili. Viete, že vaše ťažké trápenie a pokazený život vášho manžela pochádza z omylu?

– Z omylu? Akože?

– Tak, že Anička Kerul'ová nezomrela od vášho odvaru. Zomrela na zapálenie mozgovnej blany...

– Pre Boha! – kmitala v nej radosť... potom razom zhasla... – Ale nie, vy sa na to nemôžete pamätať. V tomto čase ste vari ani nežili, alebo ste boli veľmi maličká. Veď je tomu už 46 rokov...

Pred 46 rokmi mala som 8-9 rokov. (Pridala som päť). Trošku sa aj pamätám, ale viac viem z rozprávania svojho nebohého otca... Ba mám aj pesničku, čo spieval otec nad Aničkiným hrobom. Veď viete, že nebohý otec pre každú svoju žiačku napísal osobitný verš. V tom verši opísal, v čom nebohá zomrela. Či sa na to nepamätáte?

– Kdežeby! Veď a som utiekla, keď ju pochovávali...

– Nuž, vidíte, - luhala som už teraz smelo – veršík pre Aničku zneje takto:

*Smutné zvony vyzvávajú na kostolnej veži
Moja žiačka, Anulienka v čiernej rakve leží..
Zlomilo ju, mladé kvieťa, bolenie hlavičky,
Nezbudia ju naše slzy, ani nárek mamičky...*

Improvizovala som napochytravo vlastnú báseň, prispôbenú k prípadu Aničky Kerul'ovej. – Toto je živý, písaný doklad, že Anička zomrela na zapálenie mozgovnej blany. A to tvrdil môj otec, keď nám deťom ju dával za odstrašujúci príklad, aby sme sa prievanu chránili.

Uprela na mňa vyjavené oči.

Moje pero je slabé opísať lesk radosti, ktorý sa zablyskol v bledom šere večera. Staré pery, nezvyklé na úsmev, v grotesknom pohybe sa rozťahli, ale slovíčko cez ne nevyletelo... Stála ohromená radostnou novinou, vyhojená z rán ukradeného šťastia. Ani som nezbadala, kedy sa to stalo, len cítila som. Že sa trasúce pery pilepia na moju ruku a radostné slzy ju skropia... Odchádzala pokojom neznámych tíšín, nemo žehnajúc hrudu, na ktorej som stála.

O rok znovu som navštívila hrob nebohého otca. Nenašla som viac sviece na neznámom rove. Dopytovala som sa na starenu. Odviedli ma k jej novému príbytku... Bol čerstvý, sotva zarastený. Bol opustený, bez jedného kvietka v moji ozdobených hrobov... Nik jej nezažal sviečočku. Odišla som k otcovmu hrobu a doniesla som jednu chryzantému a jednu sviečočku. Uložila som ju na jej hrob, aby mi odpustila lož... Lož, o ktorej myslím, že bola svätá... zasvietila som ňou do brány smrti, ktorú ubolená duša nesmela prekročiť...

Mária Kočanová po prevrate 1948 nemala možnosť publikovať. Jej posledné knihy vyšli v roku 1947. Bola predčasne penzovaná aj ako učiteľka. To všetko prispelo k tomu, že upadla do zabudnutia. Len občas sa objavili v rozhlase jej hry, alebo príspevok v novinách či časopisoch. K oprášeniu jej mena došlo až po revolúcii odhalením pamätne tabule v Kostol'anoch a spomienkovými akciami. Dnes nastáva opäť historický okamih, keď na knižný trh vychádza jej najrozsiahlejšie dielo - historický román z obdobia Veľkej Moravy. Autorka ho považovala za svoje najväčšie a celoživotné dielo, avšak za života sa jej ho nepodarilo vydať. Po jej smrti sa dostal rukopis do prešovského múzea, kde by bol zapadol prachom. No nestalo sa tak! Vďaka Vydavateľstvu Pectus a podpore Ministerstva kultúry SR po vyše 70-tich rokoch vychádza román **S Perúnom na štíte**. Srdečne pozývame na jeho prezentáciu.

Občianske združenie Dedinka Kostol'any nad Hornádom
v spolupráci s Vydavateľstvom Pectus

Vás srdečne pozýva na prezentáciu knihy

Mária Kočanová: S Perúnom na štíte

(historický román z čias Veľkej Moravy, z pozostalosti autorky, ktorá naposledy publikovala r. 1947)

a knihy

L'udovít Petraško: Strážca jazera

(povesti zo Šariša, Abova a Zemplína, ilustrovala Anna Hausová)

dňa 9. novembra 2014 (nedeľa) o 15.00 hodine
v starej škole v Kostol'anoch nad Hornádom

Tešíme sa na Vás!

Knihy si bude možné zakúpiť počas akcie.

ZO ŽIVOTA MIESTNYCH ZDRUŽENÍ A FARNOSTI 7

Obhliadnutie sa za odpustovou slávnosťou v Malej Vieske

Najvýraznejším cirkevným podujatím famosti bol maloviešťanský odpust. V pondelok 8. septembra na sviatok Narodenia Panny Márie zavítal do Malej Viesky a celebroval sv. omšu o 18. hodine Jeho Eminencia Mons. Alojz Tkáč, košický emeritný arcibiskup. Vo svojej homílii sa zameril na hodnotu rodiny a manželstva a vychádzal z evanjelia dňa. Počas sv. omše požehnal nové sochy anjelov na hlavnom oltári a sochu sv. Gabriela, archanjela v zadnej časti kostola. Boli vyrobené u sochára v Česku.

Hlavná odpustová slávnosť sa konala cez víkend od 13. do 14. septembra. Prvý deň sa začal vysluhovaním sviatosti zmierenia a modlitbou posv. ruženca. Keďže v tento deň bolo nepriaznivé upršané počasie, celý program bol v kostole. Otváraciu odpustovú sv. omšu o 18. hodine slúžil bývalý pán kaplán a súčasný farár v Rozhanovciach vdp. Juraj Semivan za kňaza Michala Rimára. Veľmi pekne hovoril o Panne Márii. O tom, že ani ona nemala ľahký život, mala ťažkosti, ale pevne dôverovala Bohu a spoliehala sa na neho.

Po tejto sv. omši nasledovala prezentácia knihy Antona Medveca o mariánskom pútnickom mieste v Malej Vieske, presnejšie o jeho histórii a o histórii milostivého obrazu. Moderoval sokoľský starosta pán Vladimír Franka. So svojimi spomienkami z rodného kraja sa s prítomnými podelili pani Eva Eperejšiová, rodáčka z Malej Viesky a pán Jozef Sabol, rodák zo Sokola. Na organe hrala a spievala slečna Daniela Gaľanová, kantorka z Tamova.

Po prezentácii nasledoval očakávaný koncert pani Moniky Kandráčovej s jej dvoma synovcami. Predstavila sa mariánskymi piesňami z náboženskej hudobnej kultúry gréckokatolíckej i rímskokatolíckej. Boli to naozaj dojímavé piesne v spojení s jej krásnym hlasom, darom od Boha. Do jej spevu sa postupne na želanie zapájali aj prítomní veriaci.

Dalším bodom večerného programu bola adorácia s úvahami na tému Sedembolestnej, ktorú viedol pán kaplán vdp. Andrej Krivda a po adorácii nasledovala krížová cesta so Sedembolestnou pod vedením dekana Stanislava Strončka.

Posledná sv. omša tohto dňa bola mládežnícka omša, ktorú celebroval vdp. Marcel Jurč z UPC Košice. Pri všetkých sv. omšiach účinkoval spevácky mládežnícky zbor pod vedením pani Valiky Kurucovej. Hlavný celebrant sa v kázni zamýšľal nad neslobodou človeka, zviazanosťou hriechom a poslúžil si dobrovoľníckou, ktorú zviazal lepiacou páskou.

Nedeľa bola sviatkom Povýšenia sv. Kríža a už bolo krajšie počasie, ukázalo sa aj slnko. Preto už hlavná slávnostná sv. omša bola vonku.

Ráno o 8. hodine bola farská sv. omša, ktorej hlavným celebrantom bol pán dekan farár vdp. Stanislav Stronček. Homíliu predniesol náš bývalý kaplán Jozef Červeň, toho času farár v Rakúsoch. Zameril sa na hodnotu a význam kríža v živote človeka a nad súčasnou tendenciou odstraňovať kríže, ako symbol spásy. Nasledovala mariánska akadémia s tematikou Sedembolestnej, ktorú si pripravili naši mladí.

Slávnostná odpustová sv. omša sa začala o 10. 30. hodine na priestranstve pri kostole. Hlavným celebrantom a kazateľom bol Jeho Eminencia Mons. Bernard Bober, košický arcibiskup a metropolita. V homílii hovoril o súčasnom stave manželstiev a rodín v našej vlasti. Vyzýval aj k púťiam, aby celé rodiny putovali za Božou Matkou. A tak, ako máme pozemskú matku a oslavujúc jej narodeniny prichádzame k nej s darom, rovnako máme s darom prichádzať na narodeniny aj našej nebeskej Matky.

Už teraz sa tešíme na budúcoročný odpust v Malej Vieske.

Mgr. Pavol Kopčo

Informátor Dedinky

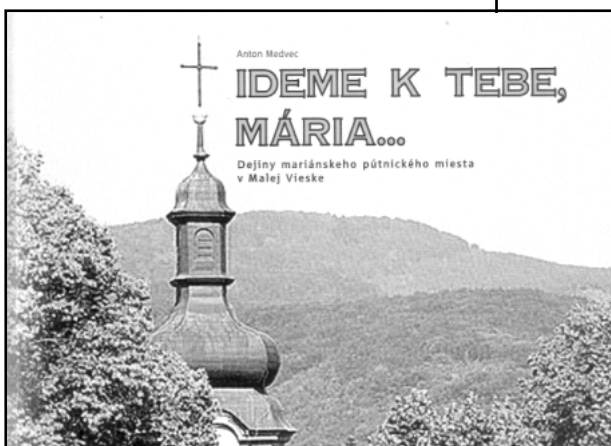
Predstavujeme vám nový knižný titul s názvom **IDEME K TEBE, MÁRIA — Dejiny mariánskeho pútnického miesta v Malej Vieske** spod pera Mgr. Antona Medveca.

Uvedenie knihy sa uskutočnilo počas odpustovej slávnosti v Malej Vieske 13. septembra 2014. Plnofarebná publikácia ne-tradičného formátu na 120 stranách podáva históriu tunajšieho pútnického miesta a je doplnená spomienkami a svedectvami tých, pre ktorých je toto miesto srdcovou záležitosťou.

Kniha je výsledkom dlhodobého zhromažďovania materiálov, bádania v archívnych dokumentoch, v tunajšej i zahraničnej literatúre, zbierania fotografií. Cieľom knihy bolo priblížiť históriu a význam kedysi vyhľadávaného pútnického miesta.

Snáď napomôže povzbudiť hrdosť k hodnotám, ktoré tu máme na dosah a mnohokrát si to ani neuvedomujeme.

Publikáciu si je možné zakúpiť v cene 5 Eur priamo u autora alebo na obecných úradoch a v kostoloch.

Dalšou aktivitou združenia DEDINKA je výstava turistického prístreška v Hrubči (povyše druhej hate). Prebieha v týchto dňoch a veríme, že nám bude počasie priat' a jeho stavbu úspešne dokončíme a pretvoríme tunajšiu lokalitu na príjemné vychádzkové miesto a snáď sa niekedy stretneme na spoločnej opekačke.

Mgr. Anton Medvec
predseda Občianskeho združenia Dedinka

Klub dôchodcov

Výlety

Po brigádach a mokrom lete sa dôchodcovia dostali aj na výlety. V stredu, 24. 9. 2014, navštívili spolu s naším dekanom obec **Stará Bystrica**, aby si pozreli jediný slovenský orloj.

Ide o najväčšiu drevenú sochu na Slovensku. Predstavuje sediacu Madonu – Sedembolestnú Pannu Máriu, patrónku Slovenska. Vo výklenkoch orloja je umiestnených šesť bronzových plastiek: knieža Pribina s mečom v ruke, kráľ Svätopluk s kráľovskou korunou, ako kráľ starých Slovákov. Drapéria je zhotovená zo slovenského kameňa ryolitu, horná časť je vytesaná v tvare opony, dolná časť obsahuje kruhové otvory, v ktorých sú vložené priehľadné tabuľky zo zlatého ónyxu – jediného slovenského mramoru, ktorý obsahuje časti zlatého vlasu, ktoré sú v noci podsvie-

tené. Srdcom orloja je tzv. astroláb, čiže ciferník s astronomickými údajmi, bez ktorého nemôže byť orloj orlojom. Farebnosť hlavnej dosky je daná fázami dňa. Astroláb ukazuje aj polohu mesiaca na oblohe, fázy mesiaca a polohu slnka v znamení zverokruhu.

Sedem sôch slovenských apoštolov sú vytesané z topolového dreva a ich osudy boli spojené so Slovenskom: sv. Cyril, sv. Metod, sv. Ondrej -Svorad, sv. Beňadik, sv. Gorazd, sv. Bystrík a sv. Vojtech.

Vo vežičke orloja sú umiestnené dva zvony. Jeden zvon odbíja čas, druhý vytvára zvukovú kulisu počas promenády apoštolov.

V Starej Bystrici sme si prezreli aj **Rínok sv. Michala Archanjela, Zbojnícku baštu a zbojnícky kameň, Park sv. Floriána a kostol sv. Michala Archanjela**. Pri káve sme si trochu oddýchli a autobusom sme sa

prepravili ďalej na pútnické miesto **Turzovka – Korňa Živčáková**.

Hora Živčáková, ktorá patrí pod obec Korňa, sa stala pútnickým miestom pre početné zjavenia Panny Márie v polovici minulého storočia. Vedie k nemu veľa ciest, na ktorých je množstvo miestnych prameňov, ktoré sú podľa slov veriacich liečivé. Uprostred čistinky, objatej smrekovým lesom, stojí kaplnka, v ktorej sa slúžia sväté omše a svätú omšu aj nám vyslúžil náš pán farár. Pri kaplnke stojí mohutný kríž. Zjavenie Panny Márie bolo veľakrát a viacerým ľuďom, hlavne mužom, ba aj kňazovi. Na vrchole hory sa v súčasnosti stavia nový kostol Panny Márie, Matky Cirкви.

Po modlitbách nás mnohých a po duchovnom posilnení sme opustili toto krásne miesto a pobrali sa domov. Cestou sme sa zastavili na salaši Krajinka, kde sme ochutnali salašnícke špeciality, kúpili si čerstvú bryndzu a syrové korbáčiky a prezreli sme si ovečky a barančeky, ktoré boli na salaši. Domov sme prišli večer plní dojmov a zážitkov. Veľká vďaka patrí nášmu pánu dekanovi a Obecnému úradu, že sme výlet mohli zorganizovať.

Vinobranie

V sobotu, 27. 9. 2014, sme sa zúčastnili slávnostného vinobrania v obci Čerhov. Hoci autobus meškal 1,5 hodiny a na miesto sme prišli okolo obeda, stihli sme oficiálne otvorenie slávnosti o 13-tej hodine. Počuli a videli sme krásne ľudové spevy a tance v podaní Čamice a iných ľudových súborov. Vrcholom slávnosti bolo vystúpenie ľudovej hudby Kandráčovcov, jednej z najlepšej ľudovej hudby na Slovensku. Ochutnali sme výborné čerhovské vína, pri ktorých niektorí zabudli odhadnúť svoju mieru, ochutnali sme aj rôzne grilované špeciality. Niektorí si kúpili víno aj domov, aby ukázali svojim najbližším najlepšie tokajské víno. Počasie vydržalo, čo je hlavné. Hoci sa poobede trochu schladilo, nálada bola dobrá aj v autobuse, kde nám Peťo Brutovský hral na harmonike.

(pokračovanie na ďalšej strane)

Brigády

Dôchodcovia z klubu dôchodcov nielen chodia po výletoch, ale zúčastňujú sa aj brigád. Tak prebehla aj brigáda 4. 9. 2014 na fare, ktorú sme vyčistili a pripravili k dôstojnému prijatiu hostí na slávnosť Narodenia Panny Márie v Malej Vieske.

Keď sme už boli vo švungu, tak sme s brigádou pokračovali 11. 9. 2014 pri kostole a krížovej ceste, ako aj pri škole pri kríži. Opadané lístie, rastúca burina padli za obeť našim motykám, hrabkám a nožniciam. Vďaka členom klubu, ktorí prišli. Hoci brigádu vyhlásil Obecný úrad aj rozhlasom, z občanov – nečlenov klubu sa jej zúčastnila iba pani Albertová. Konštatujem, že mladých v našej obci niet, alebo si myslia, že práca v obci patrí iba starým. Škoda!

Oľga Sabolová

Obecný úrad ďakuje všetkým brigádnikom za pomoc!

OSEMSMEROVKA

P	O	R	T	S	N	O	P	Y	T	O	H	A	R	D	
A	O	D	U	A	O	O	B	L	O	K	R	R	R	O	
N	Ó	D	R	O	K	M	Ž	O	Ú	Ú	E	A	J	L	
N	B	Ú	K	N	Ý	I	A	T	H	Z	Ž	T	N	O	
A	E	SLOVENSKÉ										I	I	A	Ž
Č	Í											M	G	N	K
Í	V	A	T	Š	H	A	E	O	E	O	C	H	O	T	A
L	E	K	N	O	Á	D	T	K	K	K	T	O	K	B	
R	R	L	D	PRÍSLOVIE										A	R
O	N	A	I											R	A
D	V	P	R	P	O	Ú	O	U	R	R	E	E	T	M	
I	J	Á	R	A	K	D	Á	H	E	B	Ú	S	E	E	
N	C	Z	R	N	O	A	A	Á	N	D	E	Y	L	N	
A	K	N	O	P	S	T	A	R	E	C	I	L	S	O	

Aj bez brady ľudia mladí... Po vyškrtaní všetkých výrazov zostane 19 písmen, ktoré tvoria dokončenie príslovia.

BOHÉM, CESTA, ČÍSLO, DOLOŽKA, DRAHOTY, DRAŽÉ, GITARA, HÁDKA, HÁROK, KARTEL, KORDÓN, KORENE, KOSTOLY, KUTNE, LEKNO, LIPKA, LUHÁR, MASKOT, NEHODA, NESTOR, OBLOK, OCHOTA, ORANŽ, ORLÍČA, OSLICE, PANNA, PIANO, PODKOVA, PODOLOK, PRÁCA, PRÁVO, PRÍTOK, RAMENO, REŽIM, RIEKA, RODINA, SLNKO, SNOPI, SPONKA, STAREC, STENA, STROP, SÚBEH, SUDBA, SÚKNO, ÚŽINA, VESLO, VIERA, VÝKON, ZÁPALKÁ, ŽIVOT.

Jozef Sabol

Vážení čitatelia, minule sme vyzvali mladšiu generáciu našich občanov, aby sa podelili so svojimi skúsenosťami, úspechmi, cestovateľskými zážitkami a podobne s ďalšími čitateľmi. A tu je prvý príspevok od Tomáša, ktorý sa s vami chce podeliť o svoje záľuby a úspechy. Veríme, že sa odváža aj ďalší a prispesú niečím zaujímavým, veď sú to vaše noviny a o vás. Vy všetci môžete tvoriť ich obsah. Smelo do toho! Tešíme sa na ďalšie príspevky.

Čaute, volám sa Tomáš Kopčo, od svojich dvanástich rokov sa venujem zjazdovej cyklistike – downhillu. Je to kráľovská disciplína cyklistiky, v ktorej ide o to, aby jazdec zišiel danú trať plnú prekážok za čo najkratší čas.

K tomuto športu som sa dostal vďaka bratrancovi, ktorý na bicykli začal schádzať strmé kopce vo veľkej rýchlosti a popri tom zdolávať rôzne prekážky, ako napríklad skoky, korene a skaly. Mňa to natoľko zaujalo, že som si v krátkej dobe zaobstaral schopnejší bicykel na tento šport a začal sa tomu venovať. Postupne sa k nám popriďávala skupinka chalanov, ktorých to tiež začalo baviť, čo mi vyhovovalo, lebo som sa mal aspoň s kým porovnávať. Postupne asi po dvoch rokoch s tým takmer každý skončil a ostali sme len traja – Ja, Joži Šašák a Matúš Zelenák. Jazdili sme spolu pravidelne, stavali si po lesoch nové traily, na ktorých sme trénovali. Jedného dňa Matúš prišiel s tým, že jeho spolužiak koná vo Veľkom Folkmare zjazdové preteky, a tak sme neváhali ani minútu a povedali si, že sa ich zúčastnime. Po príchode na miesto sme hneď vedeli, že to bude iný level, pretože trať bola podstatne strmšia a náročnejšia ako u nás v lese. Dali sme si pár tréningových jázd a prišlo semifinále. Prvý štartoval Joži, ktorý v druhej polovici trate dostal defekt, čiže bol diskvalifikovaný. Druhý som šiel ja, jazda mi vyšla nad moje očakávania, došiel som na peknom 2. mieste. Chvilku za mnou štartoval Matúš, ktorému pretek vôbec nevyšiel, pretože po 50-tich metroch mu nevyšiel skok a oprel to o strom, pričom si urobil dosť rozsiahlu škodu na bicykli. Do finále som sa prebojoval napokon iba ja, celý premotivovaný urobiť všetko preto, aby som zvíťazil, som nastúpil na štart. Jazda mi vyšla úplne super a napokon z toho bolo parádne 3. miesto.

Po tomto preteku šiel Matúš do Anglicka a týmto skončilo jeho jazdenie. Ja som sa po úspechu na pretekoch vo Folkmare rozhodol jazdiť aktívnejšie a začať jazdiť aj Slovenský pohár. Sezóna 2013 bola pre mňa nie veľmi úspešná, keďže hneď na prvom kole som si silne narazil ruku a ďalej som už s bolesťami jazdiť nedokázal. Kvôli tomuto zraneniu som musel vynechať dve kolá Slovenského pohára a zúčastnil som sa až 4. kola, kde som to tiež nezajazdil úspešne a skončil som až na 41. mieste. 5. kolo som vynechal z dôvodu nedostatku financií. 6. kolo sa konalo na mojej obľúbenej trati na Malinom Brde v Ružomberku, trať mi veľmi sedí, spočiatku veľmi technická a od druhej polovice extrémne rýchla, čo mne osobne vyhovuje. Tam som obsadil 32. miesto, s ktorým som tiež nebol veľmi spokojný, keďže som trať mal veľmi dobre natrénovanú. V sezóne 2013 som sa ešte zúčastnil mestského zjazdu s názvom Cassovia Downtown, kde som obsadil zo 160 jazdcov 42. miesto.

Naopak, sezónu 2014 hodnotím veľmi pozitívne. Cez zimu som veľa trénoval, poskladal som si nový bicykel, s ktorým som sa rýchlo skamarátil a celkom mi sedel. Moje plány na sezónu 2014 boli najmä odjazdiť celý Slovenský pohár a ešte zopár lo-

kálnych pretekov, čo sa mi aj viac-menej podarilo. Na prvom kole, ktoré sa konalo v Hnilčíku – Mrázica som zajazdil 18. miesto. Na druhom kole, ktoré bolo v Maléj Lučivnej, som zajazdil 13. miesto, s ktorým som bol maximálne spokojný. Na treťom kole, ktoré bolo spojené aj s Majstrovstvami SVK a konalo sa opäť v Maléj Lučivnej, som zajazdil 17. miesto po dvoch chy-

bách vo finále. Štvrtého kola som sa nemohol zúčastniť, keďže som čakal na nový bicykel. Nový bicykel mi došiel asi štyri dni po 4. kole a nemal som veľa času na zoznámenie sa s ním, keďže tri dni po tom som mal lokálne preteky vo Folkmare, kde som zajazdil pekné 7. miesto.

Dva týždne po tom sa konali preteky vo Vyšnej Slanej, kde som bol jazdiť prvýkrát. Z trate som mal dobrý pocit, super som si ju natrénoval a zajazdil som tam parádne 3. miesto. O týždeň nasledovalo 5. kolo Slovenského pohára na Malinom Brde, kde som po dosť vážnom páde vo finálovej jazde zajazdil až 29. miesto. 6. kola som sa zúčastniť nemohol z dôvodu zranenia na

nohe. Celkovo na Slovensku som skončil na 24. mieste, s ktorým nie som extra spokojný, keďže mojím cieľom bolo dostať sa do TOP 20 slovenských juniorov. Teraz nasleduje už len prísna príprava na nasledujúcu sezónu 2015, v ktorej sa plánujem zúčastniť aj Európskeho pohára, ktoré sa bude konať v Slovinskom Maribore a Českom Špičáku.

Týmto článkom by som chcel osloviť našu mládež, aby sa začala venovať aj športom iného charakteru ako je futbal alebo hokej a prispeli tak k rozvoju tohto menej známeho, ale čoraz populárnejšieho športu.

Za túto sezónu sa chcem poďakovať hlavne môjmu tímu Devilworkracing, môjmu rodičom, otcovi za podporu, najmä čo sa týka odvozu na preteky, finančnej podpore a mame za to, že si pomaly zvyká na to, že tohto športu sa nevzdám a taktiež aj za finančnú podporu. Ďalej mojím sponzorom: Devilwork, Manobike, SOOF.SK, Gravity-shop.sk, O'neal, ONE ENERGY, EXTREME ENERGY BARS energetické tyčinky, BANG.SK, Kupkolo.sk, RELAXCENTRUM Michal Kališ, bicycles.sk, ENJOY THE RIDE, HOLE SHOT PUNX a MA-DU cykloservis, ktorý sa stará o to, aby môj bicykel bol na pretekoch v 100% stave. Ešte raz všetkým veľké ĎAKUJEM.

Tomáš Kopčo

Ozlomkrky na bicykli